

РЕЙ БРЕДЪРИ БЕЗМЪЛВНИ ГРАДОВЕ

Превод от английски: [Неизвестен], —

chitanka.info

На брега на мъртвото марсианско море се разстиляше безмълвен малък град. Той беше пуст. Нямаше никакво движение. Самотни светлини горяха денонощно в магазините. Вратите им стояха широко отворени, сякаш хората бяха избягали, без да се сетят за ключовете. Върху телените подставки пред входовете на утихналите дрогерии шумоляха почернели от слънцето недокоснати списания, доставени преди месец от Земята.

Градът беше мъртъв. Леглата в него стояха празни и изстинали. Единственият звук беше бръмченето на електрическия ток в проводниците и динамомашините, които все още живееха от само себе си. Водата преливаше от забравените вани, течеше в жилищните стаи, заливаше терасите и малките градинки, напоявайки изоставените цветя. В затъмнените театрални зали се втвърдяваше залепената по много от столовете дъвка, по която все още личеха отпечатъците на зъби.

Отвъд града се намираше космодромът. Острата миризма на изгоряло все още се чувствуваше там, откъдето последната ракета бе излетяла към Земята. Ако пуснете монета от десет цента в телескопа и го насочите към Земята, може би ще видите бушуващата там голяма война. Ще видите, да речем, как Ню Йорк полита във въздуха. А може би и Лондон, покрит с нов вид мъгла. И тогава може би ще ви стане ясно защо е изоставен този марсиански град. Бързо ли е бил евакуиран? Влезте в който и да било магазин, ударете клавишите на касата. Чекмеджето тутакси ще отскочи навън, пълно със святкаци, звънтящи монети. Да, там на Земята положението трябва да е твърде лошо...

По пустите улици на този град, подсвирквайки си тихичко, съсредоточено подритвайки пред себе си празна консервна кутия, се зададе висок слаб мъж. Тъмните му спокойни очи отразяваха неговата дълбока самота. Той мърдаше костеливите си ръце в джобовете, където подрънкваха новички монети. От време на време подхвърляше по една монета на асфалта, усмихваше се въздържано и продължаваше да върви, ръсейки светли монети по пътя си.

Името му беше Уолтър Грип. Той притежаваше златна мина и усамотена къщурка горе в сините марсиански планини и през всеки

две седмици слизаше в града да си търси съпруга — някоя спокойна, интелигентна жена. Но през всичките тия години винаги се бе връщал в къщи разочарован и все тъй самотен. А преди седмица, когато пристигна в града, се случи следното:

В този ден, Уолтър Грип беше толкова изненадан, че се втурна в първия деликатесен магазин и си поръча троен сандвич с месо.

— Ей сега! — извика той с бяла кърпа на ръката.

Извади месо и хляб, изпечен предния ден, изчисти праха от масата, покани сам себе си да седне и яде, докато почувствува, че трябва да намери някоя дрогерия, където да си поръча чаша вода със сода бикарбонат. Собственикът, някой си Уолтър Грип, се оказа изумително учтив и за миг му приготви пенливата напитка!

После натъпка джобовете си с пари, каквито и колкото му попаднаха в ръцете. Натовари една количка с десетдоларови банкноти и се втурна да бяга като луд през града. Когато стигна в покрайнините, той изведнъж разбра глупаво е постъпил. За какво са му тези пари? Той закара десетдоларовите банкноти там, откъдето ги бе взел, извади от собственото си портмоне един долар и го пусна в касата за сандвичите, като прибави една четвъртинка за бакшиш.

Вечерта си направи удоволствието с топла турска баня, сочно филе, гарнирано с вкусен сос от гъби, вносен сух херес и ягоди във вино. Избра си нов син фланелен костюм и разкошна сива мека шапка, която някак смешно се клатушкаше върху продълговатата му глава. Пусна монета в автоматичната радиола; тя засвири „Нашата стара банда“. Пусна петцентовни монети в двадесет автомата из целия град. Тъжните звуци на „Нашата стара банда“ изпълниха нощта и пустите улици, а той крачеше из тях висок, слаб, самотен, потропвайки леко с новите си обуца, пъхнал студените си ръце дълбоко в джобовете.

Но всичко това се случи миналата седмица. Оттогава спеше в една хубава къща на Марс авеню, ставаше в девет, изкъпваше се и лениво се отправяше към града да закуси с яйца и шунка. И всяка сутрин зареждаше в хладилника тонове месо, зеленчуци, банички с лимонов крем — запасявайки се с продукти поне за десет години, докато ракетите се върнат от Земята. Ако въобще някога се върнат.

Тази вечер той се скиташе нагоре-надолу, разглеждаше въсьчните жени — розови, красиви — в пъстрите витрини. И за първи

Той не знаеше. Той чакаше. Отиде в чуждата кухня, извади малко замразени боровинки и ги изяде без охота.

— Нямахте никой на другия край на телефона — промърмори той. — Навярно някъде е паднал някой телефонен стълб и е предизвикал съединение.

Но нали бе чул щракане, което значеше, че на другия край някой бе затворил телефона.

Прекара останалата част на нощта в хола.

— И то не заради телефона — уверяваше се той. — Просто нямам какво друго да правя.

Той се заслуша в цъкането на часовника си.

— Тя няма да позвъни пак — каза си той. — Тя никога вече няма да набере номер, от който не са и отговорили. Навярно в този час тя вика други номера в града! А пък аз седя тук... Но почакай! — Той се изсмя. — Защо непрекъснато казвам „тя“?

Той запремига.

— Това може да бъде и „той“, нали?

Сърцето му се поуспокои. Стана му студено и някак тъжно. Тъй много му се искаше това да бъде „тя“.

Той излезе от къщата и застана посред улицата под дрезгавата светлина на ранното утро.

Ослуша се. Никакъв звук. Нито една птица. Нито един автомобил. Само сърцето му туптеше! Пулс — пауза — пулс. Лицето му се свиваше от напрежение. А вятърът тъй кротко, тъй нежно развяваше краищата на палтото му.

— Шшш! — прошепна той. — Слушай!

Бавно се олюля в кръг, обръщайки лице от една смълчана къща към друга.

„Тя ще набира номер след номер“ — помисли си той. — Трябва да е жена. Но защо? Само една жена ще продължава да вика различни номера. Един мъж не би направил това. Мъжът е самостоятелен. Нима аз се опитам да телефонирам някому? Не! Дори и през ум не ми е минавало. Това трябва да е жена. Непременно, ей богу!

Слушай!

Далече, някъде под звездите, зазвъня телефон.

Уолтър се затича. Спря се и се послуша. Тих звън. Изтича още няколко метра. Чуваше се по-ясно. Втурна се надолу по някаква алея.

Още по-ясно! Отмина шест къщи, още шест. Все по-ясно! Спря пред една къща. Вратата беше заключена.

Вътре звънеше телефон.

— По дяволите! — Той раздруса бравата.

Телефонът крещеше.

Грабна един стол от терасата, хвърли го през прозореца на гостната и скочи вътре след него.

Но още преди да докосне слушалката, телефонът утихна.

Тогава тръгна от стая в стая, чупеше огледала, свличаше пердета, ритна с крак кухненската печка.

Най-после изнемощял, той взе тънкия телефонен указател, който съдържаше всички телефонни абонати на Марс. Петдесет хиляди имена.

Започна с първото име.

Амелия Еймз. Ню Чикаго, сто мили отвъд мъртвото море. Набра нейния номер.

Никакъв отговор.

Вторият абонат живееше в Ню Ню Йорк, на пет хиляди мили, отвъд сините планини.

Никакъв отговор.

Последваха трети, четвърти, пети, шести, седми, осми... треперещите му пръсти с мъка задържаха слушалката.

Един женски глас отговори:

— Ало?

В отговор Уолтър закрещя: — Ало, господи, ало!

— Това е запис — издекламира женският глас. — Мис Хелън Аразумян не е в къщи. Кажете какво ви трябва, вашите думи ще бъдат записани на лента, така че тя ще може да ви позвъни, когато се върне. Ало? Това е запис. Мис Аразумян не е в къщи. Кажете какво ви трябва...

Той остави слушалката. Устните му трепереха. Седна. След като поразмисли, отново набра същия номер.

— Когато мис Хелън Аразумян се върне — каза той, — предайте й, че може да върви по дяволите!

Той позвъни на Марсианската телефонна централа, на телефонните станции в Ню Бостон, Аркадия и Рузвелт Сити, разсъждавайки, че там повече отвсякъде другаде би намерил хора,

които се опитват да се свържат с някого; след това опита градските управления и някои други обществени учреждения в различни градове. Телефонира на най-добрите хотели. Коя жена би устояла на изкушението да поживее в разкош!

Изведнъж той се спря, плесна силно с ръце и се изсмя. Разбира се! Провери в телефонния указател и набра чрез междуградската централа номера на най-големия козметичен салон в Ню Тексас Сити. Къде другаде би трябвало да търси жена, ако не в някой потънал в кадифе и блясък козметичен салон, където тя може да се мята от огледало на огледало, да маже лицето си с разни кремове и помади и да седи под електрическите сушилници.

Телефонът иззвъня. На другия край на жицата някой вдигна слушалката.

Един женски глас каза:

— Алооо!

— Ако и това е запис — заяви Уолтър Грип, — ще дойда там и ще разпердушина цялото ви заведение!

— Това не е запис — отвърна женският глас. — Ало! Ало, значи тук все пак има някой жив човек! Къде сте? — И тя нададе радостен вик.

Уолтър едва ли не припадна.

— Вие! — Той скочи на крака, очите му святкаха. — Боже мой, какво щастие! Как се казвате?

— Женевив Селзър! — Тя плачеше в слушалката. — О, господи, така се радвам да ви чуя гласа, който и да сте вие...

— Аз съм Уолтър Грип.

— Уолтър, здравейте, Уолтър!

— Здравейте, Женевив!

— Уолтър! Какво хубаво име! Уолтър, Уолтър!

— Благодаря.

— Но къде сте вие, Уолтър?

Какъв нежен, мил и сладък глас! Той притисна слушалката до ухото си, за да може тя да му нашепва сладките думи. Краката му се подкосиха. Бузите му пламнаха.

— Аз съм в Марлин Вилидж — каза той. — Аз...

Ззззз.

— Ало? — извика той.

Ззззз.

Той раздруса апарата. Нищо.

Някъде вятърът бе повалил някой стълб. Женевив Селзър бе изчезнала тъй внезапно, както се бе и появила. Той набра номера, ала апаратът остана ням.

— Нищо, сега вече знам къде е тя.

Уолтър изтича навън от къщата. Слънцето изгряваше, когато той със заден ход изкара спортната кола от гаража на непознатия стопанин, отрупа задната седалка с взети от къщата продукти и се понесе с осемдесет мили в час по шосето за Ню Тексас Сити. „Хиляда мили — помисли си той. — Потърпи, Женевив Селзър, скоро ще ми чуеш гласа!“

Вън от града Уолтър натискаше клаксона на всеки завой. По залез слънце, след цял ден невъобразимо препускане с колата, той спря край пътя, изрита тесните си обувки, изтегна се на седалото и нахлузи скъпата си сива шапка върху уморените си очи. Духаше вятър; в припадналия здрач нежно блещукаха звездите. Наоколо се извисяваха марсианките планини, станали вече на милиони години. Звездното сияние блестеше над островърхите покриви на едно марсианско градче, не по-голямо от шахматна дъска, свило се сред синкавите хълмове.

Той лежеше, унесен някъде между действителността и съня. Прошепна: Женевив. После тихичко запя: „О, Женевив, скъпа Женевив... годините идват, годините си отиват, но Женевив, милата Женевив...“ На душата му стана топло. В ушите му звучеше нейният тих, нежен глас: „Ало, о, ало, Уолтър! Това не е запис. Къде сте, Уолтър?“

Той въздъхна и протегна ръце да я докосне под лунната светлина. Вятърът развяваше дълги черни коси — прекрасни коси. А устните ѝ — две червени ментови резанки. Бузите ѝ — току-що откъснати росни рози. Тялото ѝ като тънка лека мъгла, а нежният ѝ равен глас му напяваше песничка: „О, Женевив, скъпа Женевив... годините идват, годините си отиват...“

Той заспа.

Той стигна в Ню Тексас Сити към полунощ. Спря колата пред козметическия салон „Де Люкс“ и извика.

Очакваше, че тя ей сега ще изтича навън, цялата напарфюмирана, засмяна.

Ала нищо не се случи.

— Сигурно спи. — Той пристъпи към вратата. — Аз съм тук! — извика той. — Ало, Женевив!

Смълчаният град лежеше под светлината на двете луни. Някъде вятърът пляскаше по брезентов навес. Той блъсна стъклената врата и влезе вътре.

— Хей! — смутено се засмя той. — Не се крий! Аз знам, че си тук!

Той претърси всички кабинни.

Намери малка кърпичка на пода. Миризмата ѝ едва ли не го замая.

— Женевив! — извика той.

После тръгна с колата из пустите улици, ала нищо не видя.

— Ако това е някаква шега...

Той намали ход.

— Почакай малко. Нашият разговор беше прекъснат. Може тя да е тръгнала за Марлин Вилидж, докато аз съм идвал насам? Навярно тя се е отправила по стария Морски път и сме се разминали през деня. Откъде би могла тя да знае, че аз ще дойда тук? Аз не ѝ казах. И когато телефонът заглъхна, тя тъй се е уплашила, че е тръгнала към Марлин Вилидж да ме търси! А пък аз съм тук, боже мой, какъв съм идиот!

Той натисна клаксона и като куршум излетя вън от града.

Пътува цялата нощ. И си мислеше: „А какво, ако я няма в Марлин Вилидж?“

Не искаше да мисли за това. Тя трябва да бъде там. Той ще изтича към нея, ще я прегърне, може дори и да я целуне само веднъж по устните.

„Женевив, скъпа Женевив!“ — засвири с уста той и натисна педала: сто мили в час.

Призори в Марлин Вилидж беше тихо. В магазините още горяха жълти светлини; в една автоматическа радиола, която бе свирила сто часа непрекъснато, най-последно щракна електрическият контакт и тя утихна; с това тишината стана пълна. Слънцето сгръваше улиците и безучастното небе.

Без да изключва фаровете, Уолтър зави с колата по Главната улица, като натискаше силно клаксона по шест пъти на всяка пресечка. Взираше се във фирмите на магазините. Лицето му беше бледо, уморено, ръцете му се плъзгаха по мокрия от пот волан.

— Женевив! — извика той в пустата улица.

Вратата на един козметичен салон се отвори.

— Женевив! — Той спря колата и изтича през улицата.

Женевив Селзър стоеше на прага. В ръката си държеше отворена кутия с шоколадови бонбони. Пръстите ѝ, подпухнали и бледи, стискаха кутията. Лицето ѝ — което той видя, когато навлезе в кръга на светлината, беше дундесто и кръгло, очите ѝ приличаха на две огромни яйца, забодени в безформено бяло тесто. Краката ѝ — дебели като пънове, походката ѝ тежка, тромава. Косата ѝ — с неопределен кафяв цвят — беше правена и преправяна във формата на птиче гнездо. Устни нямаше; заместваше ги нарисувана шаблонна мазна, червена уста, която ту възхитено се отваряше, ту уплашено се затваряше. Веждите ѝ бяха изскубани, личеха само две тънки като антена нишки.

Уолтър замря на място. Усмивката изчезна от лицето му. Той стоеше и я гледаше.

Тя изпусна кутията с бонбоните на тротоара.

— Вие ли сте... Женевив Селзър? — Ушите му бучаха.

— Вие ли сте Уолтър Гриф? — попита тя.

— Грип.

— Грип — поправи се тя.

— Здравейте — сдържано каза той.

— Здравейте! — Тя му стисна ръката. Пръстите ѝ лепнеха от шоколад.

— Е — каза Уолтър Грип.

— Какво? — попита Женевив.

— Аз просто казах: Е!

— А-а.

Стана девет часа. Те прекараха деня извън града. За вечеря той приготви филе миньон. Женевив не хареса месото, защото било много сурово. Уолтър реши да го попрепече още малко, но то се оказа много препечено или препържено, или нещо подобно. Той се засмя и каза:

— Хайде да отидем на кино!

Женевив каза: „Дадено“ и го хвана под ръка с лепкавите си от шоколад пръсти. Но тя искаше да гледат само филм от преди петдесет години, с Кларк Гейбл.

— Ох, той ще ме умори — кикотеше се тя. — Просто ще ме умори! А тебе?

Филмът свърши.

— Пусни го още веднъж! — заповяда тя.

— Същият ли? — попита той.

— Същият — отвърна тя.

Когато той се върна, тя се сгуши до него и го прегърна с лапите си.

— Ти не си напълно това, което очаквах, но все пак те бива... — призна му тя.

— Благодаря — каза той, като преглътна.

— Ах, този Гейбл! — каза тя, като го оципа по крака.

— О-ох! — каза той.

След филма те тръгнаха по безмълвните улици „на покупки“. Тя разби една витрина и нахлузи най-ярката рокля, която можа да намери. После изсипа цяло шише парфюм върху главата си и заприлича на мокро овчарско куче.

— На колко си години? — позаинтересува се той.

— Познай! — Тя го поведе по улицата. От нея капеше парфюм.

— Около трийсет — каза той.

— Ами! — студено каза тя. — Само на двайсет и седем, ако искаш да знаеш! — После извика: — Ето още една сладкарница! Честна дума, откакто започна тази бъркотия, аз живея като милионерка. Никога не съм обичала роднините си, те излязоха глупави. Отлетяха на Земята преди два месеца. Аз трябваше да замина с последната ракета, но предпочетох да остана. И знаеш ли защо?

— Защо?

— Защото всички се заяждаха с мен. Затова останах тук: да се обливам с парфюм по цял ден, да пия бира колкото си искам и да ям сладкиши, без да има кой да ми казва: „В това има премного калории!“ Ето защо съм тук!

— Да, ти си тук — Уолтър замижа.

— Става късно — каза тя, като го погледна.

— Да.

— Уморена съм — каза тя.

— Чудно. А пък на мене никак не ми се спи.

— О! — каза тя.

— Мога да стоя буден цялата нощ — продължи той. — Знаеш ли, в бара на Майк има хубава плоча. Ела, аз ще ти я изсвирия.

— Уморена съм. — Тя го стрелна с хитри, блестящи очи.

— А на мен ми няма нищо — отвърна той. — Странно наистина.

— Да се върнем в козметичния салон — предложи тя. — Искам да ти покажа нещо.

Тя го поведе през стъклената врата и се спря пред една голяма бяла кутия.

— Когато тръгнах от Тексас Сити — обясни му тя, — взех това нещо със себе си. — Тя развърза розовата панделка. — Помислих си: Е, нали аз съм единствената жена на Марс, а той е единственият мъж и...

Тя повдигна капака и извади няколко тънки шумолеци листове от къдрава розова хартия. После помилва това, което беше в кутията.

— Ето!

Уолтър Грип облещи очи.

— Какво е това? — попита той, започвайки да трепери.

— Нима не знаеш, глупчо? Виж, всичко е дантели, всичко е бяло и фино и...

— Наистина не знам какво е това.

— Венчална рокля, глупчо!

— Тъй ли? — Гласът му секна.

Той затвори очи. Нейният глас звучеше все тъй меко, спокойно и нежно, както тогава по телефона. Но когато отвори очи и я погледна...

Той отстъпи назад.

— Много е красива! — рече той.

— Нали?

— Женевив — той погледна към вратата.

— Да?

— Женевив, искам да ти кажа нещо.

— Да?

Тя се наклони към него; кръглото ѝ бяло лице лъхаше тежко на парфюм.

— Това, което искам да ти кажа, е... — продължи той.

— Какво?

— Сбогом!

И преди да успее да извика, той изхвъркна от салона и се намери в колата си.

Тя изтича навън и застана на края на тротоара, докато той подкарваше колата си.

— Уолтър Гриф, върни се веднага! — простена тя, като размаха ръце.

— Грип! — поправи я той.

— Грип! — извика тя.

Уолтър препускаше с колата шест дни и шест нощи непрекъснато. Веднъж му се стори, че някъде зад него иде друга кола; той се разтрепера, изби го пот и свърна по друго шосе, пресичайки пустинните марсиански простори, покрай малки мъртви градове. Така препускаше той цяла седмица и още един ден, докато се намери на десет хиляди мили далеч от Марлин Вилидж. Тогава влезе в едно градче — Хортвил Спрингз — с малки магазини, където можеше вечер да запали всички лампи, и с ресторанти, където можеше да седне и да си поръча вечеря. Той си живее там и досега, има си два хладилни склада, пълни с продукти за сто години, запас от пури за десет хиляди дни и прекрасно легло с мек дюшек.

И когато през тия дълги години от време на време позвънява телефонът — той не отговаря.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.